

CLOENDA DE LA XXX ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DEL CONSELL NACIONAL DE LA JOVENTUT DE CATALUNYA

Deltebre, 6 d'abril de 2008

Senyor alcalde, senyors regidors de l'Ajuntament de Deltebre, senyora presidenta del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, senyores diputades del Parlament de Catalunya, senyor secretari general de Joventut, delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, senyor secretari general del Fòrum Europeu de la Joventut, senyores i senyors, en primer lloc vull agrair la invitació a participar en aquesta assemblea del Consell Nacional de la Joventut, en aquesta cloenda.

Sovint dic –alguns no em creuen, però jo ho repeteixo, perquè n'estic molt convençut– que els polítics, les persones que ens dediquem a la política, abans de res som éssers humans que tenim sentiments, que tenim records, que tenim vivències, i per tant això ens afecta molt en la nostra percepció de les coses.

I per a mi venir a una assemblea del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no és un acte qualsevol, és un acte especial, entre altres coses perquè fa trenta anys –i això ho dic cada vegada, però ja em perdonareu, això és el que passa quan ja tens una certa edat, que ja comences a repetir-te–, en la fundació del CNJC, jo hi era. I, com podeu imaginar, en aquell moment, en què ni tan sols no hi havia Parlament de Catalunya, aquell va ser un moment especialment important des del punt de vista de la meva vida cívica, però també, vist amb perspectiva, de la meva vida política.

Després, com a diputat, vaig treballar durant molt de temps els temes de joventut; he anat coneixent moltes de les entitats que representeu, moltes de les persones que representen aquestes entitats i molts dels presidents i les presidentes que ha tingut el Consell Nacional de la Joventut al llarg d'aquests anys.

Per tant, ser avui aquí és alguna cosa més que no un acte protocol·lari. Vegeu-hi un puntet –o un puntàs, va– de complicitat amb la vostra feina, perquè estic convençut que la feina que fa el Consell és molt important.

Per tant, el meu reconeixement al president sortint, a la nova presidenta, al secretariat i als tècnics per la molta i molta feina i les moltes i moltes hores que es dediquen no solament a organitzar aquesta assemblea, sinó molt més enllà, a vertebrar una cosa que en parlaré d'aquí a un moment, que és la xarxa de país, que és impulsar l'associacionisme juvenil de Catalunya.

Vull felicitar també, molt especialment, la nova presidenta, l'Agnès, per la seva elecció. Hi ha molta feina per endavant, molta, molta, molta, però també estic convençut que és una persona que no solament està molt ben preparada, sinó que ho farà d'una manera excel·lent. Si em permetes un consell, de president a presidenta, això de presidir comporta responsabilitats, comporta dificultats, comporta bons moments, també mals moments, però és molt important que sempre hi hagi il·lusió, perquè quan un es creu allò que fa i dona tot el que té perquè allò funcioni, val la pena, segur. Per tant, amb aquest esperit, permet-me aquest petit consell, amb tot l'afecte.

També voldria, aprofitant l'avinentsa del lema que vau escollir per a aquesta assemblea, que és "30 anys fent xarxa", fer-vos alguna reflexió que va més enllà d'aquest acte, perquè, en definitiva, el concepte xarxa és, sens dubte, un dels més importants dels darrers anys d'un món que viu canvis que són permanents, que van molt de pressa, que són accelerats, que a vegades els trobem vinculats a la globalització i que van també molt vinculats a la revolució de les noves tecnologies de la informació i la comunicació.

De bon principi, els experts que van començar a estudiar el fenomen de la globalització apuntaven el que ja seria un dels canvis de paradigma fonamental que se'n derivarien, és a dir, el pas dels models organitzatius jeràrquics, piramidals, a models en xarxa.

La xarxa versus la piràmide. Això ha provocat un debat i un canvi tant en l'esfera privada –moltes empreses han canviat els seus models d'organització amb èxit– com també en l'esfera pública. I aquí el món polític hi té un repte pendent, un repte molt important pendent; possiblement no tant el món associatiu, que n'és més capaç.

Poso un exemple molt concret del que intento expressar. En tot el procés que vam viure fa pocs anys del nou Estatut –procés no tancat, per cert, encara, però, bé, en qualsevol cas, com a procés que vam viure en aquell moment–, més enllà dels temes que poguéssim expressar d'identitat nacional, en el fons s'acabava representant aquest conflicte: el model en xarxa o el model piramidal.

El model piramidal, que és representat per un Estat amb un poder de decisió fortament centralitzat, especialment concentrat a la capital. Enfront, el que pretenia l'Estatut, que era un model molt més àgil, amb poder de decisió no centralitzat a la capital, sinó justament descentralitzat.

Bé, aquest va ser un debat interessant des del punt de vista polític, no reeixit des del punt de vista d'objectius, perquè exactament això que us plantejo no es va acabar d'assolir globalment, tot i que evidentment sí que hi va haver alguns avenços. Però el que és important: el poder de decisió continua encara centralitzat.

La tendència internacional global cada cop més és, a més a més de les xarxes, d'alguna manera, l'assimilació de regions a Estats. Alguns en diuen “Estat regió”; altres en diuen “Estat” a seques, perquè és un estat; altres en diuen “euroregió”. Digueu-ne com vulgueu, però en definitiva parlem de regions que corresponen a un o més Estats i que tenen, d'alguna manera, un projecte comú. I l'associació d'aquests projectes comuns és el que acabarà donant força i sentit a molts elements polítics del món que vivim.

Cada any més, les dades demostren que els Estats petits i oberts funcionen millor. Són més eficients, se saben adaptar millor als canvis i saben donar abans i millor, abans i millor, respostes als problemes de la gent i als reptes del país. I això és el que passa a escala mundial.

Aquest és un dels reptes de Catalunya. I no només en quant a situar Catalunya al món. Catalunya endins també necessitem configurar aquest model de país en xarxa. I ho hem de fer per diversos motius, d'equilibri, d'eficiència. I també, per exemple, per una qüestió de qualitat democràtica.

Els parlava fa un moment de l'assemblea de fa trenta anys del CNJC, i les coses, d'aleshores ençà, han canviat; evidentment, que han canviat. La democràcia s'ha consolidat. En aquell moment era una cosa incipient, fràgil. És evident que la

democràcia s'ha consolidat en tots aquests anys. Però, té suficient qualitat, la democràcia, al nostre país?

Penso que aquest és un dels grans reptes que ens hem de plantejar tots plegats, i ho hem de fer molt seriosament. I la qualitat de la democràcia no va només vinculada al món polític, que hi va essencialment, però no solament. Per tant, aquí és evident que tots plegats hi podem fer molt. De fet, ja fa quinze anys, el polític Richard Gunther va escriure que el desinterès polític es trobava estretament vinculat a sentiments d'impotència i de confusió respecte a la política.

Doncs bé, jo penso que, essencialment, la qualitat de la democràcia només l'aconsegurem si som capaços de donar sentit a dos conceptes que avui floten, dels quals parlem i sobre els quals fem propostes però que no acaben d'impregnar tota la nostra acció, i que són: la implicació i la participació.

Els en poso un exemple. Quan hi ha eleccions –i, d'eleccions, n'hi ha cada any, al nostre país–, normalment el dia de la votació als qui anem a votar i tenim una certa representació ens posen la carxofa al davant, i tots diem el mateix: que la gent vagi a votar, que és molt important la participació electoral. I quan s'ha acabat el dia, en funció de la participació que hi ha hagut, la primera reacció sempre és lamentar la baixa participació, o en tot cas lamentar que no hi ha hagut prou participació.

Doncs bé, m'agafo aquí. Justament es tracta que hi hagi més participació, però no a qualsevol preu. A mi, em preocupa molt, que la gent vagi a votar, moltíssim, però no és només això. Si no hi ha implicació, si no hi ha implicació, la gent ja pot anar a votar, que al final serà un acte mecànic. Per tant, és molt important, anar a votar, però és molt important anar a votar amb consciència del que es fa, de què representa aquell acte, i, per tant, tan important com anar a votar és tot el que ve abans: la implicació amb la societat.

I aquí jo penso que la xarxa cívica i social d'aquest país hi pot fer molt més que els polítics. Els polítics no hi podem renunciar. Al contrari, ens hi hem d'esforçar al màxim. Però justament per aquest desinterès que hi ha hem de ser capaços tots plegats, tenint cadascú el paper que pot tenir, de travar molt més aquesta xarxa, i, per tant, d'aconseguir que hi hagi molta més implicació amb la societat, la qual cosa derivarà en més participació, segur, i, per tant, en una millora de la qualitat de la democràcia.

I si dic tot això avui aquí en la cloenda de l'assemblea del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya tampoc no és casual, perquè en definitiva la participació política no deixa de ser l'energia social d'un país, l'energia que el fa moure, fins i tot que manté en vida, i en una certa vida activa, una societat democràtica.

I en aquest país, a Catalunya, els propers anys ens vénen molts reptes, molts. No us ho podeu arribar a imaginar, perquè ni tan sols els qui s'hi dediquen s'ho poden imaginar. Tenim molts reptes al davant, i, per tant, ens caldrà tota l'energia política possible.

Si volem fer d'aquest un país millor, un país amb futur, un país que obri d'alguna manera finestres al món, un país que es pugui relacionar amb condicions d'igualtat amb tants i tants països –amb què, a més a més, per qüestions pràctiques, ens convé moltíssim relacionar-nos–, caldrà tota l'energia política possible.

I vosaltres sou el present d'aquest país. Però, a més a més de ser-ne el present, sobretot en sou el futur. I no el futur llunyà, no; el futur més proper. Per tant, la vostra energia, l'energia social que vosaltres produïu, és l'energia que serà més fonamental per als reptes socials i nacionals que Catalunya té plantejats els propers anys.

És per això que dic això avui aquí, perquè, entre altres coses, estic del tot convençut –trencant aquests tòpics que corren tant i a què abans feia referència el president sortint sobre la participació dels joves– que els joves participen com els qui més, tenen inquietuds com els qui més, tenen idees més bones que els altres i a més a més tenen la responsabilitat, que han de voler assumir.

I el que us dic, en el fons, és això. Aquest país té reptes molt importants, reptes que els qui governen ara podran solucionar ara, podran preveure en el futur, però, com que tot va tan de pressa, vosaltres us hi trobareu. I, per tant, aquesta xarxa és fonamental que la construïu, i que la construïu de manera molt sòlida. I, en aquest sentit, el CNJC, que històricament ha tingut un paper fonamental en la construcció de xarxes, avui encara el té més.

Per tant, vull desitjar molta sort a la nova presidenta i al nou secretariat, que, d'alguna manera, els objectius que us heu marcat es compleixin i que pugueu continuar treballant pel país com heu fet fins ara, tenint reptes de tota mena,

legislatius i també d'expansió territorial, que em fa l'efecte que són absolutament interessants.

I si em permeteu una petita frivolitat, acabaré amb una cita que alguns atribueixen a Dalí –jo no n'estic segur del tot– i que més o menys venia a dir que “la pitjor desgràcia de la joventut actual és que alguns ja no podem pertànyer-hi”.

Moltes gràcies.